

ΑΓΡΟΤΙΚΟ ΕΙΔΥΛΛΙΟ

(Τού Βίντερ)

ΕΛΛΗΝΕΣ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΙ

ΤΟΥ Κ. ΓΡΗΓ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΣΤΗΝ ΠΙΟ ΔΥΣΚΟΛΗ ΘΕΣΗ

(Ανέκδοτος)

Ένα θράδι—μπορεί νάταν και προί—σε στενό φιλικό κύκλο—μπορεί νάταν και' εγθρωός, σάν κύκλος λογίων—ό γηραιός ουνάδελφός μας 'Ισιδώρος Κλαδάς, πού γνώρισε στη ζωή του μιὰ εφημερη αλλά μεγάλη δόξα, απόμαχος σήμερα χαρτεριστός και πάντα αισιόδοξος, μάς διηγήθηκε την περιεργή αυτή κ'ανάμνησή του :

—'Ήμουν νέος τότε, μα μόλις γνωστός. Είχα εκδώσει και το τρίτο μου βιβλίο «Οι Δώδεκα Απόστολοι», και είχα πάρει και το Στανρό του Σωτήρος, μαζί με δυο-τρεις άλλους γραφιάδες πού παρασημοφόρησε κατά λάθος ή κυβέρνηση του Τζουκούτη. Έγραφα και' άφθρα πολιτικά, κοινωνικά, φιλολογικά, στην «Εφημερίδα» του Κορομηλά, πού την είχαν τότε ο Ρούκης και' ο Γιαννίτσουλος, και μπορώ να πώ πως σ' αυτά χροστούσα το μεγαλύτερο μέρος της φήμης μου. 'Η αλήθεια είναι πως με ήξεραν σάν κάλικο άσπρο σ' όλα τα μέρη του 'Ελληνισμού, και λάβανα καθημερινώς ένα σωρό γράμματα από άγνωστους θαυμαστές, άσρενικούς, θηλικούς και... ούδέτερους.

Μιά μέρα, έλαβα και' ένα γράμμα από την 'Αλεξάνδρεια, πού μου έκαμ' έντύπωση μεγάλη. Φυσικά, ήταν από θηλικό. Δέν έξαισε όμως καθόλου με τα συνηθισμένα. Και πρώτα-πρώτα ήταν θαυμάσια καλλιγραφημένο—μα τι καλλιγραφία!—σ' ένα χοντρό, κομψότατο χαρτί, μαδί άνοιχτό, με μελιάν έπισης μαδί, σκούρο. Έπειτα σκορπούσε ένα δυαυτό μα και λεπτότατο, ευγενικότατο «γυναικείο άρωμα»—μάλιστα άπ' αυτό έπρεπε ναρχίσω—και' είχε όλόγραφη, καθαρή και' άφοβη την ύπογραφή Α ί ζ α Κ. Β ο λ ι ώ τ η ρ. Από το ύποβλητικό αυτό έξωτερικό, και το περιεχόμενο μου φάνηκε έξοχο.

Τό κορίτσι—γιατί Mademoiselle σημείωνε στη διεύθυνση—με παρακαλούσε να της λύσω μιάν άπορία πού της γεννήθηκε από το διάβασμα του τελευταίου βιβλίου μου, μ' ένα συνηθισμένο πρόλογο και μ' έναν πού συνηθισμένο έπαιλο από κολακείες και θαυμασμούς. 'Αλλά ή ύποβολή πού σάς είπα ήταν τόσο μεγάλη, ώστε να θεωρώσι πραγματικώς έξαιρετικά τα κοινοτάτα αυτά πράγματα, και προσπάθον να ναπλάσω τη μορφή της άγνωστης θαυμάστριάς μου με της τελευταίους γραμμές και τα ώραίτερα χρώματα. Δέν έξερο γιατί, τη φαντά-

σθηκα άμέσως ξανθή, γαλανή, ψηλή, εύλύγιστη, νέα—πολύ νέα, κάτω άπ' τα είκοσι—και' ώραία, ώραία όσο δέν λέγεται! Και μολονότι δέν άπαντούσα σ' όλα τα γράμματα πού λάβανα ή άγνωστα πού—άπό πόσα μάλλον παρ' από έλλειψη καιρού—σ' αυτό στρώθηκα και' άπάντησα την ίδια μέρα!

Κατενθουσιάστηκε ή Mademoiselle Αίζα Κ. Βολιώτη όταν έλαβε γράμμα μου επί τη έπιστροφή του ταχυδρομείου, και τακτίστηκε και' αυτή να μου ξαναγράψη για να μ' ευχαριστήσει. 'Ανάμεσα άραγε στις τυπικά ευγενικές γραμμές μου, είχε διαβάσει με τη διαίσθηση όλη μου την έντύπωση; 'Η μου έξεφυγε και μένα, όταν της άπαντούσα, κανένας λόγος παραπάνω; Δέν θυμόμια, δέν ξερω. Τό βέβαιο είναι πως, αυτή τη φορά, ή θαυμάστριά μου φάνηκε πολύ διαχτυκότερη. Έφρασε να μου γράψη πως έκοψε την εικόνα μου από κάποιο περιοδικό, την κορνίζωσε και την κρέμασε πάνω άπ' το γραφείο της αγία να βλέπη πάντα την ευγενικά μου μορφή! Κι' έγω, άπαντώντας της πάλι με την ίδια γρηγοράδα και την ίδια διάχυση, έκομνα χρέος μου να της έσοκλείσω και την τελευταία μου φωτογραφία, για νάντικαταστήσω μ' αυτήν στη φριχόδη ξυλογραφία του περιοδικού...

Νά μη σάς τα πολυλογώ, ή άλλη φωτογραφία αυτή έξακολούθησε πικνοτάτη. Ένα κομψό, καρδένιο κοιτάκι, στό σφράκι μου, είχε γεμίσει από μαβιές κόλλες, —πάντα μαβιές—καλλιγραφημένες και' άσματισμένες ύπεροχα. Νά μου γράψη ή Αίζα και να της γράσω, είχε καταπνίξει μιάν άνάγκη της ψυχής μου». Με άληθινή άγωνία περιμένα το γράμμα της, και' ήμουν άληθινά ευτυχισμένος όταν τόβρισκα να με περιμένη άπάνω στό τραπέζι μου, ευδαίμοντο μέσα σ' όλα, με τον μεγάλο πολυτελή του φακέλλο και το αγγιγτικό του γραμματόσημο. 'Η μορφή, πού είχα πιάσει έξαρχής, έξωφανκευόταν όλοένα μέσα μου και με κατακυριεύει. Είχα σχασθεί όλα τα κορίτσια, όλες τις γυναίκες πού γνώριζα. Καμιά και' άπ' αυτές πού πρωτόβλεπα, δέν μου έκανε την παραμικρή έντύπωση. Πού άλλη φορά, πού δέν περνούσε μήνας χωρίς ναχω και' έναν έρωτα σ' ο ύ μ π ι τ ο, κεραυνοδόλο! Τώρα τίποτα. Τά χάλσασα, με μιάν πρόφραση, και με το καλό κορίτσι, πού

Ο κ. Γρηγόριος Ξενοπούλου (Σκίτσο του κ. Τάσου)

χορτζεζάρια τον τελευταίο καιρό,—την ώραια αδελφή ενός φίλου μας, γιαγιά σημερά—και περίμενα—και τότε θάχονταν καμιά φορά στην 'Αθήνα η Λίλα, για να τη σφιέω στην καρδιά μου! Θά σάς πω και κάτι που θα σάς φανή άπειστο: "Επιταρά νάχω σχέσεις; και μ' εύκολες γυναίκες. Τις είχα σιχαθεί μ' αυτές. 'Ο ξρωτάς μου πρὸς τὴν ἀγνωστὴ μὲ εἶχε κάνει ἰδανικὸν, πλατωνικὸν, ἀσκητὴν!

Σ' ἕνα γράμμα πού ζωγράφισε τὸν ἐαυτὸ τῆς: «*Εἶμαι δεκαεννιά χρονῶν καὶ τριῶν μηνῶν ἀκριβῶς. Πέρω τελείωσα τὸ Γαλλικὸ Παιθναγωγεῖο. Ξέρω καὶ καλὰ ἀγγλικά. Μάθεις πολὺ νὰ διαβάσω, νὰ κάνω γυμναστικὴν, νὰ κουνετιάζω, καὶ νὰ γελάω, νὰ γελάω. Πηγαίνω στὸν κόσμο, ὅπου ἐρίσκω ἐξαιρετικὴν εὐχαρίστησιν. Τὰ χαρακτηριστικὰ μου; Μερτεῖον ἀναστημάτος, μικροκαμωμένην, ξανθὴν, γαλανήν, ἐκκίνητην, σέλιτα...*» Νὰ ἡ μορφή πού εἶχα πλάσει! ἡ ἴδια! Δὲν ἔλειπε παρὰ τὸ «*κόραϊα σοο δὲν λέγεται*». Μ' αὐτὸ δὲν μπορούσε βέβαια νὰ τὸ γράψῃ ἡ Λίλα... Καὶ τῆς ἀπάντησα: «*Τὶ περιεργὸ! εἶσαι ἀκριβῶς ὅπως σὲ φαντάστηκα. Τώρα μὲ φανταίω πὼς σ' ἔχω ἰδεῖ, πὼς σ' ἔχω γνωρίσει κι' ἀπὸ κοντά...* Νά, σὲ ἐλέπω!... Σὲ παρακάτω πολὺ, στείλες μου καὶ μιά φωτογραφία σου. Θέλω νὰ ἰδῶ ὡς πὺ φτάνει ἡ καταληκτικὴ αὐτὴ ὁμοίότης!»

Μὲ τὴν αὐτὴν ταχιδρομεῖα ἔλαβα μιά φωτογραφία καὶ ἄ ρ τ—β ἰ ζ ἰ τ, καμωμένην ἑξεπληθῆς γιά μένα.

Ἀπογοητέην; «*Ὀχι, καθόλου!*» Ἐκπλήξῃ μόνο... Ἦταν ἕνα κεφάλι χωρὶς κορμὴ καὶ σχεδὸν χωρὶς λαίμω, γιὰτὶ γανόταν μέσα στὸ στήνερο τὸ φ ὀ ν τ—π ε ρ γ τ ἰ τ πὸν τὸν τριγυρίζε σὰ φωτοστέφανος. Μάτια μεγάλα, ἴν καὶ κάπως ξηθορά—γαλιανά, βλέπεις—καὶ μαλλιά λιγοστά, τραβηγμένα ὀλα πρὸς τὰ πάνω. Γυνὸ ὀλωσθόδιον τὸ μέτωπο, ἔλαμπε μεγάλω, φουσκωτὸ, ἔξυπνο. Στόμα λεπτὸ καὶ πλατὺ, σαγόνι κάπως μακρονόλο, αὐτὰ κανονικὰ καὶ μάγουλα λιγυρὰ λιπόσαρκα. Τὸ σίνωλο αὐτὸ, στὴν ἀρχή, μὲ φάνηκε ὀλωσθόδιον διαφορετικὸ ἀπὸ τὴν εἰκόνα πού εἶχα στὸ νῦν μου. Ἀλλὰ σιγά—σιγά, ὄσο τὸ κοίτασα, τόσο μὲ ἄρεσε καὶ τόσο τὸδρῶσα ὀμοιο. Στὸ τέλος, μὲ μιά παράξενη συνεργασία ἠνωσθῶν, φαντασίας καὶ ματιῶν, οἱ δυὸ εἰκόνας ἔμοιασαν, ταίριασαν σὲ τέτοιω βαθμῷ, ὄστε ταυτίστηκαν. Καὶ χωρὶς νὰ διῶσω καθόλου τὸν ἐαυτὸ μου, ὄπως ἂν ἦμιον ἰσχυρομένωσιν ἀπὸ πῶ ψέμμα. Ἐγραφα τῆς Λίλας πὼς τὴ βοήκα ἀπαράλλαχτα ὄπως τὴ φαντασίωσιν, πὼς ἦταν τῶραιότερο κοριττὸ ἀπ' ὄσα ε ἰ ὀ δ α ποτὲ στὴ ζωή μου, καὶ πὼς τὴν ἀγαποῦσα—τὴν ἀγαποῦσα!—ἀπὸ τὴ στιγμή πού τὸ πρῶτο—πρῶτο τῆς γράμμα μ' ἔκαμε νὰ τὴν ἀναπλάσω μὲ τὴ φαντασία μου: ψιλή, ξανθὴ, γαλανή, εὐλύγιση κι' ὄραϊα ὄσο δὲν λέγεται!

Τὴν ἐρωτικὴ αὐτὴ ἐξομολόγησιν ἡ Λίλα, χωρὶς ἄλλω, θὰ τὴν περίμενε. Γιατὶ τὴν ἴδια ὄρα πού ἔλαβε τὸ γράμμα μου, μὲ ἀποκόλλησε χωρὶς κανένα διασταγμὸ πὼς ἡ ἀγάτῃ μου τὴν ἔξεν' εὐτυχισμένην, πὼς μ' ἔκεινι μάγατοῦσιν τὸ ἴδιο, καὶ μάλιστα ἀπὸ πρῶτητερα, πρὶν ἀρχίσωμε τὴν ἀλληλογραφία μας, γιατ' ἔρχε τ ὀ λ μ ἰ σ ε ἰ ν ἄ μ ε ρ ὀ τ ε υ θ ἦ ἀπὸ τ ὀ β ἰ β λ ἰ ο μ ὀ ρ ! Ἦ ἀνταπόκριση αὐτὴ μ' ἀποτρέλλωνε. Κι' ἄλλω δὲν ὄνειρευόμιον ἀπὸ τότε, παρὰ ἕνα ταξίδι ὡς τὴν Ἀλεξάνδρεια.

Ἐ, δὲν ἦταν καὶ τόσο εὐκόλω γιά μένα, ἔκεινο τὸν καιρὸ. Ἀπὸ τὴνα μέρος δὲν μπορούσα νὰ λειπῶ ἀπ' τὴν Ἀθήνα, ἀπ' τὴ δουλειά μου. Ἀπὸ τὴν ὄρα δὲν εἶχα τὰ λεπτά πού θὰ χρειαζόταν. Ἐβρετε λοιπὸν νὰ περιμένω καμμιὰν εὐκαιρία. Ἐπειτα μὲ κρατοῦσε καὶ κάποιος διασταγμὸς: Ὁ πατέρας τῆς Λίλας, καθὼς μὲ τὸ γράφω ἡ ἴδια καὶ καθὼς εἶχα μάθει ἀπὸ Ἀλεξανδρινούς, ἦταν ἕνας πλούσιος χρηματιστής. Θάδινε ποτὲ τὴν κόρη του σ' ἕναν Ἀθηναῖω καλαμαρά, ὄσο κι' ἂν εἶχε τὸ Σταυρὸ τὸ Σωτήρος κι' ὄσο γνωστὸς κι' ἂν ἦταν στὸ Πανελλήνιο; Κι' ἂν σπανιότατα καμμιὰν ἐπιμονὴν ἀγωγή ἀπὸ τὸν πατέρα καὶ καμμιὰν ἐπιμονὴν θέλησιν ἀπ' τὴν κόρη—πὺ ἂν ἦταν τὸ πρῶτο, βεβαίωτατα ἐπιλομήσοσε καὶ τὸ δεύτερο—θίναγαζόμιον νὰ τὴν κλέψω, νὰ τὴν φέρω στὴν Ἀθήνα καὶ νὰ τὴν στεφανώθω ζωφά; Αὐτὸ δὲν μὲ ἄρεσε καθόλου. Γιατὶ τί δὲλεγε ὀ κόσμος, κι' οἱ ἔθρονον μου πὺ εἶχα τόσους; Πὺς ἐπωφεληθήκα ἀπὸ τὸ ὄσημα ἕνός ἀπαυγῶν, ἀνήλικου κοριτσιού, γιά νὰ δάλω στὸ χερεὶ τῆς Λίρας πού Βολιώτῃ;

Ἄλλ' αὐτὴ τὴν ἀμνηχανία μ' ὄδγαλε σὲ λίγο ἡ Λίλα. Μιά φιλικὴ τῆς οἰκογένεια θάχονταν νὰ μείνῃ λίγες ἡμέρες στὴν Ἀθήνα. Κι' οἱ γονεῖς τῆς, ἔξροντας τὸν πόθο πού εἶχε νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν ἑλληνικήν πρῶτοῦσιν μὲ τὰρχαία μνημεια—γιά μένα, φυσικὰ, δὲν θάξεραν τίποτα—τῆς ἔδωσαν τὴν ἄδεια νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ.

Ἄ, τί εὐτυχία! Σὲ λίγες μέρες

λοιπὸν θάσφιγγα τὴν ὄραϊα μου στὴν ἀγκαλιά μου; Ἐνερευόμιον τῶρα τόσον καιρὸ, τὸ περίμενα, τόχα γιά δέκαλο πὼς, ἔτσι ἡ ἀλλοίωσ, θὰ γινόταν μιά μερά σὴν κατὶ μοιραῖο κι' ὄμως μὲ φανόταν τόσο μεγάλω, πὺ ἀκόμα δὲν μπορούσα νὰ τὸ πιστέψω! Φοβόμιον πὺς κατὶ θάδιναιε στὴ μέση νὰ τὸ μεταώσῃ. Ἄν ἀνέβαλλε τὸ ταξίδι τῆς ἡ ἐφικτὴ οἰκογένεια; ἂν μετάνοιων οἱ γονεῖς γιά τὴν ἄδεια πού ἔδωσαν; ἂν ἀρῶσταναι τὴν τελευταία στιγμή ἡ ἀγαπημένη μου; ἂν...

Ἄ, τίποτ' ἀπ' αὐτὰ, τίποτα! Ἀφοῦ ἦταν μοιραῖο, θὰ γινόταν. Πρῶτα ἔλαβα ἕνα σύντομο, ἀόριστο τηλεγράφημα. Κι' ὄστε; ἀπὸ τρεῖς—τέσσερες ἡμέρες, ἕνα γοαμματιῶν—βιαστικὸ μὲ πάντα κατὶ λογαρημμένο—ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖο τῆς Μεγάλῃς Βρετανίας: Ἡ ὄραϊα μου εἶχε φτάσει καίσιος, καὶ μὲ παρακαλοῦσε νὰ πάω τάπρωμα, μ ε τ ἄ τ ἰ ς π ε γ τ ε μ ἰ σ υ, νὰ τὴν ἰδῶ.

Ὁμιολογῶ πὼς ἡ πρώτη αὐτὴ συνάντησιν, στὸ ξενοδοχεῖο, στὸ σαλὸν βέβαια, μπροστὰ στὴ ἐφικτὴ οἰκογένεια, μπροστὰ σ' ὄλους, δὲν μ' ἐνθουσίαζε καὶ τόσο. Θὰ τὴν προτιμοῦσα κάποιον ἄλλω... Ἀλλὰ ἐκεῖνο τὸ μετὰ τῆς πεντέμιον, τὸ ἰσογραμμισμένο, μ' ἐνθάρρυνε. Ἰσως ἡ ὄραϊα μου θάκαμε τρόπο νὰ ἰδωθῶμε μόνω. Ἰσως ἔκεινὴ τὴν ὄρα ἡ ἐφικτὴ οἰκογένεια θάδιναιε, κι' ἔκεινι, μὲ κάποια πρόσφαση, θὰ καθόταν νὰ μὲ περιμένῃ. Ἰσως νὰ μὲ δεχόταν καὶ στὴν κάμαρά τῆς...

Φόρεσα τὸ καλύτερὸ μου κοστούμι, περιπουήθηκα τὸν ἐαυτὸ μου ὄσο μπόρεσα—κρίμα νὰ μὴ μπορῶ νὰ δάλω καὶ τὸ παρῶσῃμο!—κι' ἀκριβῶς στὶς ἔξῃ παρὰ εἰκοσι παρουσιάσθηκα στὸ ξενοδοχεῖο τῆς Μεγάλῃς Βρετανίας. Ἐπρεμα ἀρετὰ ὄταν ρώτησα:

- Ἡ δεσποινὴ Βολιώτῃ εἰν' ἔδῳ;
- Ὁ κύριος, παρακαλῶ;
- Κλαδάς...
- Ἄ, μάλιστα! Σὰς περιμένει. Ὅριστε!

Ὁ ἰπρητέης μ' ὄδήγησε σ' ἕνα σαλονάκι ἀπαρτῶμενον στὸ ἰσόγειο.

(Τὸ τέλος τῶν προερχῆς)

Ο ΚΑΕΦΤΗΣ ΚΑΙ ΤΑ ΠΡΑΞΑ

Σ' ἕναν κῆπο ἀπὸ πρῶσα (πέρα—πέρα φρεμιένο. Ἐπισκου ὀ νοικοκύρης ἕναν (κλέφτης ἑσπλωσμένο. —Βρέ, πὺ θρέψτηκες δῶ ἑπέρ; —Ἐπεισα μὲ τὸν ἀγέρας. —Παίει καλά. Μὲ τὸν ἀγέρα ἔπεισε, μὲ πὺς ἔδῃν. —Ἄπ' τὴ ρίζα τους τὰ πρῶσα καὶ στὰ χέρια σου βρεσθῆκαν; —Πιάσθηκα νὰ μὴ γυτῆθῃ (σο κι' ἔτρε νὰ τὰ μωσθῶ. —Ἄιντε, κατεργάσθη, γὰ (σο! Πὺς λοιπὸν θρεθῆκαν τὸσα πρῶσα μέσα στὸν τῶρ; —Ἐ, μὰ τὸτο, πὰρ ἄ (δερεῖ μου, σὺ ὀ ἴδιος ἔτρησε μου!...

ΜΙΚΡΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΕΝΑΣ ΣΦΟΦΣ ΓΙΑ ΤΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

—Ποῦ εἶνε ἡ γυναῖκα πού θὰ θέλατε νὰ πάρετε; Ἀυτὴ τὴν ἐρώτησιν ἀπρήθινε πρὸ μινῶς μιά Ἀγγλικὴ ἐφημερίδα σὲ διαφόρους ἐπιστημονας, καλλιτέχνας κλπ.

Στὴν ἐρώτησιν τῆς ἐφημερίδος κάποιος σφῶς ἀπάντησε ὡς ἔξῃς:

- Νὰ παντρευέστε γυναῖκα μικρότερῃ σας.
- Νὰ μὴν παίονετε πρὸ πάντων γυναικα πὺ δὲν ἔξερε νὰ γελά μὲ τὴν καρδιά τῆς, πὺ δὲν καταλαβαίνει ἕνα ἄστειο, πὺ δὲν ἔξερε νὰ ἐκτιμήσῃ μιά ἔξυπνη κουνεῖτα καὶ πὺ δὲν βλέπει τὰ πράγματα ἀπὸ τὴν καλὴ τους ὄρα.
- Νὰ μὴν παντρευέστε γυναίκες πὺ κατηγοροῦν τὰ πάντα καὶ πὺ κακολογοῦν τῆς φιλῆς τον μολῖς ἔβγυν ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι τους.

—Νὰ παντρευέσασιν γυναῖκα, ἡ ὄποια, ὄταν τὴ συνοδεύεις στὸ θέατρο καὶ τὴν νὰ μὴν ὑπάχῃ κἀκάσιν στὴν πρώτη ἡ στὴ δεύτερη θέσι, θὰ πῇ: «*ἔδιν ὑπάχῃ. Πάμε καὶ στὸ ὑπερῶο.*»

—Πρὶν παντρευθῆτε μιά γυναῖκα προσπαθήστε νὰ μάθετε πὺς φερόνται τὸ πρῶο, ὄταν τὴν ξυπνήσοουν πρὶν ἀπὸ τὴ συνθησομένη τῆς ὄρα.

—Ἄν σπῶνεται μὲ καμὸγελο, παντρευθῆτε τὴν. Ἄν ὄμως εἶνε δυσραεστημένη, παρατῆστε τὴν. Δὲν ὑπάχῃ καλύτερη δοκιμασία ἀπ' αὐτῃ.

—Ἡ κόρη πὺ καμὸγελά οἱ τοὺς ἔξονος καὶ κατεβάσει τὰ μούτρα στοὺς δικούς τῆς δὲν εἶνε κατὰλληλὴ γιά τὴν οἰκογενειακὴν ζωή.

—Ἡ κόρη πὺ δὲν ἀφίρει τὸν πατέρα τῆς νὰ ὄγῃ ἔξω ἂν δὲν τὸν ξεσκονίσει καὶ δὲν τὸν φιλῆσει, θὰ γίνῃ ἀρίστη σῆζονος.

ΣΚΩΤΣΕΖΙΚΑ ΑΣΤΕΙΑ

Λίγον καιρὸ μετὰ τὸ θάνατο τοῦ Βάλτερ Σκῶτ κάποιος φιλότεχος περιγηγητῆς πῆγε νὰ ἐπισκεφθῇ τὸ μέρος ὄπου εἶχε περάσει τὴ ζωή του ὀ νομοαστὸς μωθιστογοράφος.

Ἀφοῦ εἶδε τὸ σπίτι του καὶ περιεργάσθηκε τὰ ἀντικειμενὰ του, μπῆκε σ' ἕνα γειτονικὸ μαγαζὶ.

—Τὶ ἄνθρωπο ἔχασε ὀ τόπος σας! εἶπε ὀ περιγηγητῆς περιόλντα μιλόντας στὸ μπακάλι γιά τὸν Βάλτερ Σκῶτ.

—Ἀλλῆθαια, ἡ ζῆμα εἶνε μεγάλῃ, ἀποκρίθηκε ὀ μπακάλις θλιβερά. Ὁ μακαρίτης ὀ Βάλτερ ἔπαυσε πάντα τὸ ρῶα του ἀπ' τὸ κατῶσῃμά μου!...